

Sygn. akt V CSK 660/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. [...] S.A. w K.

przy uczestnictwie P.[...] S.A. w W.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki P. [...] S.A. z siedzibą w W. od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 lipca 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania

argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, istotne zagadnienie prawne sprowadza się do problemu kwalifikacji dobrej albo złej wiary przedsiębiorstw państwowych, kontynuujących po roku 1989 posiadanie zależne służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesylu dla urządzeń stacji transformatorowej w budynku należącym do innej osoby prawnej, bez jakiegokolwiek tytułu prawnego. Skarżąca nie skonkretyzowała przepisu, z którym wiąże zagadnienie prawne, ani nie przedstawiła takiego pogłębionego wyводу prawnego, którym wykazałaby możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu; argumentacja skarżącej jest jednostronna. Ponadto, zagadnienie to skarżąca wiąże z kontynuacją posiadania służebności, a nie z momentem wejścia w posiadanie służebności przez przedsiębiorstwo przesylowe. Zagadnienia dotyczące omawianej służebności wielokrotnie były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, nie można zatem przydać im waloru nowości (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt V CSK 5/15, Biuletyn SN 2015, nr 12, s. 14, postanowienie SN z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt II CSK 472/13, wyrok SN z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt V CSK 320/12, wyrok SN z dnia 25 listopada 2008 r., sygn. akt II CSK 346/08, postanowienie SN z dnia 13 października 2005 r., sygn. akt IV CK 165/05, wszystkie dostępne na www.sn.pl).

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej

okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.). Skarżąca podniosła, że przytoczone przez nią stanowiska Sądu Najwyższego, dotyczące działań zmierzających do przerwania biegu zasiedzenia służebności przesyłu lub usunięcia spornych urządzeń przesyłowych oraz konkludentnego wyrażenia zgody właściciela (użytkownika wieczystego) nieruchomości na obciążenie jego nieruchomości ograniczonym prawem rzeczowym w postaci służebności przesyłu dla urządzeń energetycznych, pozostają wobec siebie w oczywistej sprzeczności. Po pierwsze, skarżąca także i w przypadku tej przesłanki nie sprecyzowała przepisu prawnego, z którym wiąże jej wątpliwości. Po drugie, nawiązała do orzecznictwa - niezależnie od omyłek w zakresie danych tych orzeczeń - które zostało wydane w innych stanach faktycznych i które miało inny przedmiot; tylko ostatnie z nich dotyczyło stwierdzenia zasiedzenia służebności przesyłu. Nie wykazała zatem jakichkolwiek rozbieżności w orzecznictwie. Po trzecie, przedmiotem niniejszej sprawy jest stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu, a nie (konkludentne) zawarcie umowy ustanawiającej służebność przesyłu, wobec czego rozstrzygnięcie powyższych wątpliwości nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy. Ponadto, problem czynności zmierzających do przerwania biegu zasiedzenia był przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzący wątpliwości interpretacyjnych nie wymaga dalszych rozważań (por.: postanowienie SN z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt V CSK 90/14, www.sn.pl, uchwałę 7 sędziów SN z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt III CZP 45/14, OSNC 2015, nr 5, poz. 54, postanowienie SN z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt V CSK 167/13, www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 21 stycznia 2011 r., sygn. akt III CZP 124/10, OSNC 2011, nr 9, poz. 99).

Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała również art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co jednak nie zostało w jakikolwiek sposób rozwinięte czy uzasadnione, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.